U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Součkové a soudců JUDr. Milana Kamlacha, JUDr. Jaroslava Vlašína, JUDr. Vojtěcha Šimíčka a JUDr. Petra Průchy v právní věci žalobce: **A. A.,** zastoupeného JUDr. Pavlem Ramešem, advokátem se sídlem Praha 1, Bolzanova 1, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra,** odbor azylové a migrační politiky, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, pošt. schránka 21/OAM, vedené u Krajského soudu v Ostravě pod sp. zn. 24 Az 336/2004, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 5. 2004, č.j. OAM-111/LE-VL02-VL02-2004, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 21. 8. 2006, č. j. 24 Az 336/2004 – 50,

t a k t o :

I. Kasační stížnost **s e o d m í t á** pro nepřijatelnost.

II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Odměna soudem ustanoveného advokáta JUDr. Pavla Rameše **s e u r č u j e** částkou 4800 Kč. Tato částka mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do šedesáti dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce (dále též „stěžovatel“) brojí včasně podanou kasační stížností proti v záhlaví uvedenému rozsudku Krajského soudu v Ostravě, jímž byla zamítnuta jeho žaloba směřující proti rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 10. 5. 2004, č.j. OAM-111/LE-VL02-VL02-2004. Rozhodnutím žalovaného správního orgánu nebyl stěžovateli k jeho žádosti udělen azyl podle ustanovení § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“). Současně žalovaný rozhodl, že se na stěžovatele nevztahuje překážka vycestování ve smyslu ustanovení § 91 téhož zákona. V odůvodnění svého rozhodnutí dospěl krajský soud ke shodnému závěru jako žalovaný, že důvod žádosti žalobce o udělení azylu, tj. problémy se soukromými osobami (spoluobčany ve vesnici), které ho slovně i fyzicky napadly v souvislosti s jeho postoji jako člena volební komise při prezidentských volbách, nenaplňuje znaky pronásledování ve smyslu ust. § 2 odst. 6 cit. zákona, platného v době rozhodování. Žalobcem tvrzené vyhrožování spoluobčany nebylo podmíněno národnostními rozdíly, ani jeho politickou angažovaností jako člena komunistické strany. Na jednání uvedených osob si žalobce u orgánů policie či jiných státních orgánů nijak nestěžoval, tudíž nelze uzavřít,

že by takové jednání soukromých osob bylo prováděno, podporováno či trpěno úřady v zemi původu žalobce nebo tato země není schopna odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před takovým jednáním.

Po konstatování přípustnosti kasační stížnosti se Nejvyšší správní soud ve smyslu ustanovení § 104a zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, v platném znění (dále jen „s. ř. s.“) zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle tohoto ustanovení odmítnuta jako nepřijatelná.

Zákonný pojem „přesah vlastních zájmů stěžovatele“, který je podmínkou přijatelnosti kasační stížnosti, představuje typický neurčitý právní pojem. Do soudního řádu správního byl zaveden novelou č. 350/2005 Sb. s účinností ode dne 13. 10. 2005. Jeho výklad, který demonstrativním výčtem stanovil typická kriteria nepřijatelnosti, byl proveden např. usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006 č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, publikovaným pod č. 933/2006 Sb. NSS. V zájmu stěžovatele v řízení o kasační stížnosti ve věcech azylu je tedy nejenom splnit podmínky přípustnosti kasační stížnosti a svoji stížnost opřít o některý z důvodu uvedených v ust. § 103 odst. 1 s. ř. s., nýbrž také uvést, v čem spatřuje – v mezích kritérií přijatelnosti – v konkrétním případě podstatný přesah svých vlastních zájmů a z jakého důvodu by tedy měl Nejvyšší správní soud předloženou kasační stížnost věcně projednat.

Z hlediska výše uvedeného Nejvyšší správní soud konstatuje, že v daném případě kasační stížnost neobsahuje žádné tvrzení, z něhož by bylo možné dovodit, v čem stěžovatel spatřuje přijatelnost své kasační stížnosti ve smyslu ust. § 104a s. ř. s. Nejvyšší správní soud pak z úřední povinnosti nenalezl žádnou zásadní právní otázku, k níž by byl nucen se vyjádřit v rámci sjednocování výkladu právních předpisů a rozhodovací činnosti krajských soudů.

Stěžovatel v podané kasační stížnosti ve znění jejího doplnění argumentuje důvody obsaženými v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a, b) a d) s. ř. s. Napadený rozsudek krajského soudu shledává nezákonným pro nesprávné právní posouzení, zda důvody uváděné stěžovatelem jsou podřaditelné pod některý z důvodů pro udělení azylu, dále trpí vadou řízení spočívající v porušení procesních předpisů v řízení před správním orgánem a je nepřezkoumatelným pro nedostatek důvodů rozhodnutí. Namítá-li tedy stěžovatel, že v řízení před žalovaným správním orgánem i krajským soudem byly nesprávně posuzovány jeho důvody pro udělení azylu, tj. stěžovatelem tvrzená důvodnost strachu z hrozeb sousedů při volbách a pro svoji příslušnost ke komunistické straně, pak Nejvyšší správní soud poukazuje na to, že obdobná tvrzení byla již předmětem řady jeho rozhodnutí, uvést lze např. rozsudek ze dne 5. 2. 2004, č. j. 3 Azs 1/2004 - 68, www.nssoud.cz. Výkladem pojmu pronásledování pro zastávání politických názorů se zdejší soud dostatečně zabýval v rozsudku ze dne 21. 12. 2005, č.j. 6 Azs 235/2004 – 57, www.nssoud.cz, kde judikoval: **„***Předpokladem naplnění pojmu pronásledování pro uplatňování politických práv a svobod je, aby žadatel o azyl nějaký politický názor měl, dokázal jej adekvátním způsobem prezentovat, a věrohodně popsal příkoří, kterého se mu právě z těchto důvodů dostalo“,* což na posuzovaný případ nedopadá.

S otázkou nepodřazení tvrzeného vyhrožování stěžovateli ze strany soukromých osob pod zákonem vymezené důvody udělení azylu za situace, kdy se žádným způsobem nedomáhal ochrany u domovských orgánů, se Nejvyšší správní soud dostatečně vypořádal např. v rozsudku ze dne 27. 6. 2005, č. j. 4 Azs 377/2004 - 75, publikovaném pod č. 409/2004 Sb. NSS, či v rozsudku ze dne 10. 3. 2004, č. j. 3 Azs 22/2004 - 48, www.nssoud.cz.

Domnívá-li se stěžovatel, že jej státní orgány v zemi původu nejsou schopny před takovým jednáním soukromých osob ochránit, Nejvyšší správní soud konstatuje, že podobnými či totožnými námitkami se již ve svých rozhodnutích náležitě zabýval, namátkou lze uvést například rozsudek ze dne 29. 3. 2004, č. j. 5 Azs 7/2004 - 37, www.nssoud.cz. Nad rámec uvedeného rozboru Nejvyšší správní soud podotýká, že z podkladových zpráv pro rozhodnutí správního orgánu jednoznačně vyplývá, že politický systém na Ukrajině dává občanům možnost domáhat se ochrany svých práv u státních orgánů, a tyto skutečnosti nebyly v řízení vyvráceny.

Ohledně stěžovatelem v kasační stížnosti uvedeného tvrzení, že byl ponižován pro svůj kavkazský etnický původ a pro své muslimské náboženské přesvědčení, se jedná o nové skutkové tvrzení, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného neuplatněné, pročež se jím Nejvyšší správní soud nemohl zabývat, neboť toto tvrzení bylo poprvé uplatněno až v řízení o kasační stížnosti. Podle ust. § 109 odst. 4 s. ř. s. ke skutečnostem uplatněným po vydání napadeného rozhodnutí Nejvyšší správní soud nepřihlíží. K obdobným skutkovým novotám se zdejší soud vyjádřil v mnoha svých rozhodnutích, mimo jiné v rozsudku ze dne 21. 1. 2004, č. j. 4 Azs 50/2003 - 49, www.nssoud.cz.

Ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu poskytuje tedy dostatečnou odpověď na všechny námitky podávané v kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud neshledal ani žádné další důvody pro přijetí kasační stížnosti k věcnému projednání. Za těchto okolností Nejvyšší správní soud konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Shledal ji proto ve smyslu ustanovení § 104a s. ř. s. nepřijatelnou a odmítl ji.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s ust. § 120 s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, jestliže byla kasační stížnost odmítnuta. Stěžovateli byl pro řízení o kasační stížnosti ustanoven soudem zástupce advokát; v takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 8 s. ř. s., § 120 s. ř. s.). Nejvyšší správní soud proto určil odměnu advokátovi částkou 4200 Kč dle ust. § 7 vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, v platném znění od 1. 9. 2006, za dva úkony právní služby – první poradu s klientem včetně převzetí a přípravy zastoupení a doplnění kasační stížnosti ze dne 16. 3. 2007. Soud advokátovi dále přiznal částku 600 Kč jako paušální náhradu hotových výdajů (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu). Zástupci stěžovatele se tedy přiznává celková náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti ve výši 4800 Kč. Tato částka mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do šedesáti dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 11. července 2007

JUDr. Marie Součková
předsedkyně senátu